

въ легло отъ червени лалета. Улови се о единъ отъ най-голѣмитѣ цвѣтове. Притисна се до стената на чашката. Въздъхна дълбоко и блажено, и видѣ презъ замреженитѣ процепки на цвѣтето сияещето синьо небе.

— О, какъ е хиляди пѣти по-хубаво въ широкия свѣтъ отвѣнъ, отколкото въ тъмния градъ на пчелитѣ! Никога нѣма да се върна да нося медъ и да правя воскъ! О не, никога нѣма да сторя това! Азъ искамъ да видя и позная цвѣтящия свѣтъ. Азъ не съмъ като другитѣ пчели. Сърцето ми е създадено за радости и изненади, за преживяване и за приключения. Не ме е страхъ отъ опасности, нѣмамъ ли сила и смѣлостъ и жило?

Тя се засмѣ отъ избликъ на радость и глътна дълбоко меденъ сокъ отъ чашата на едно лале.

— Чудесно, — мислѣше си, — какъ е хубаво да се живѣе!

Превелъ Владимѣръ Поляновъ.

Защо на магарето сж дълги ушитѣ?

Приказка.

Когато дѣдо Господь създалъ всички животни, далъ на всѣко отъ тѣхъ и име.

Скоро следъ това той повикалъ животнитѣ при него да види дали си помнятъ имената. Първи дошли птицитѣ, а следъ тѣхъ другитѣ животни.

— Азъ ви повикахъ, казалъ той, за да видя дали си помните имената.

И животнитѣ почнали да минаватъ край него, кланяли му се и си казвали името.

— Азъ се казвамъ мечка.

— Азъ — слонъ.

— Азъ — тигъръ.

— Азъ се казвамъ конь.

Най-после дошло едно животно, което забравило името си. То се спрѣло предъ дѣда Господа и не знаело какво да каже.

— Казвай, де! — извикалъ му той, — защо чакашъ?

Но бедното животно все мълчало.

Дѣдо Господь се разсърдилъ, уловилъ животното за ушитѣ, задърпалъ и му казалъ:

— Помни, че ти си магаре! — И отъ тогава на магарето ушитѣ сж дълги.

Ярославъ Снѣжинъ.